

CENTRE CATALA

BUTLLETI MENSUAL D'INFORMACIO PER ALS SOCIS

ANY II

GENER 1953 - CARACAS: SORDO A PELAEZ, 35-1, TELEFON: 51.230

No. 10

L'ASSEMBLEA DEL DIA 27 DE GENER

Any nou, vida nova. I els Estatuts del Centre Català diuen de manera similar: Any nou, nova Junta Directiva.

En els articles 13è i 14è queda instituit que: "L'Assemblea ordinària es reunirà una vegada a l'any, dins la segona quinzena del mes de gener. En l'Assemblea general ordinària es donarà compte de la tasca realitzada i dels projectes per al futur. Així mateix es procedirà a la renovació de la meitat de's membres de la Junta que cessin, d'acord amb el torn establert. També podrà ésser discutida qualsevol proposició dels socis, que sigui considerada d'interès per al futur de l'Associació."

L'actuar en Directives d'aquestes classes d'associacions, canssa i gasta. El tenir que vèncer l'aïllament i la dispersió dels catalans de Caracas, agota i aixafa. El topar amb l'apatia i el tant-se-me'n-dóna d'alguns i la gasivaria i mesquinesa d'alguns altres, desanima i desarma. La nyonya i el nyeunyeu exasperen i aclaparen. Així es pot veure com les noves Juntes comencen amb molt de pit i embranzida i es van fonent com una candela. Per això cal periòdicament una renovació: una aportació de nova sang i més ànims, de noves forces i més optimisme, de nou humor i més paciència. Gent novella, que no sàpiga encara el pa que s'hi dóna. I el nostre Estatut assenyala una pauta que vol ésser un equilibri, en un punt agre-dolç, entre vell i nou, entre conservació i renovació, entre pessimisme i optimisme, entre l'amarga realitat i l'ensucrat projectivisme.

Si en certs moments alguns de nosaltres no hem estat a l'altura de les circumstàncies, no podem pas dir que hagin estat les Assemblees. Les Assemblees del Centre Català sempre s'han caracteritzat pel seu seny i patriotisme, per la seva equanimitat i encert. Tant més afectives i efectives com més concorregudes han estat. Els socis del Centre saben que l'existència i subsistència no s'obtenen amb uns quants marramaus i unes quantes figueretes, sinó amb un respirar pausat, silencios

i constant i un menjar poc i pair bé. No ens és donat de fer grans gests, ni petites gestes; però res no ens priva del sentir de cada dia ni ens nega el treball quotidià. El nostre mal no vol soroll, però cal estar al peu del canó.

El Centre necessita i es fonamenta en la força d'aquestes reunions massives, entusiastes, plenes de patriotisme i de bones intencions. Si no es pot demanar que tots els catalans s'ocupin cada setmana o cada mes del nostre Centre, sí podem exigir que una vegada a l'any facin sentir llur veu i llur voluntat per tal d'encarrilar i empènyer endavant el Centre Català. De les Assemblees surt l'empenya que pot menar pel bon camí o per viaranyos perillosos. De les Assemblees es disparen els trets que poden tocar el fitó o sortir per la culata. Una petita espiada en l'Assemblea pot convertir-se en una greu marrada al final de l'exercici, de manera que ni el combregar hi sigui a temps. Es necessària, doncs, per al dimarts a la nit, dia 27 de gener, la col·laboració generosa, fervorosa i intel·ligent de tots plegats, per tal de nomenar President, Secretari d'Actes, Comptador i un Vocal; i donar-hi el nostre escalf i iniciatives.

Es parla massa de l'individualisme dels catalans, tantes vegades desmentit per les gestes col·lectives de la nostra història, i per ésser a Catalunya on més han florit les associacions de tot ordre: de solidaritat, polítiques, socials, sindicals, esportives, culturals i artístiques. Gremis, confraries, cooperatives, mutuals, clubs, ateneus, casals, corals, orfeons, esbarts, grups, lligues, cenacles, certàmens, etc., són les flors ufanes del nostre jardí espiritual.

I, aï!, d'aquell que s'entesta amb el "jo m'entenc i ballo sol", perquè queda condemnat a marcar sempre el pas que imposen els seus enemics. I als catalans no ens abelleix el ball de l'ós solitari i al so del pandero que toca el gitano, sinó que som gent que volem i practiquem LA DANSA SENCERA D'UN POBLE QUE ESTIMA I AVANÇA DONANT-SE LES MANS.

El dia 28 d'aquest mes es compleix i es celebra el centenari del naixement de Josep Martí, l'Apòstol d'Amèrica. Si Amèrica ha tingut el seu Llibertador en Simó Bolívar, i el seu Mestre en Andrés Bello, ambdós venezolans, té veritablement el seu Apòstol en el cubà Josep Martí.

Fill de pare valencià, malgrat que aquest fos sergent d'artilleria i zelador policíac, de molt jove abraçà la causa del seu poble, de la llibertat política de Cuba.

Era Martí, segons paraules de Rubén Darío: "de temperamento nervioso, delgado, de ojos vivaces y bondadosos. Su palabra, suave y delicada en el trato familiar, cambiaba su raso y blandura, en las tribunas, por los violentos cobres oratorios. Era orador, y orador de gran influencia, arrastrando muchedumbres. Su vida fué un combate. Su cultura era proverbial; su honra, intacta y cristalina. Quien se acercó a él se retiró queriéndolo. Y era poeta."

Als divuit anys surt de la presó, però és desterrat de la seva pàtria on no tornarà fins al cap de 24 anys, per morir al davant de les forces alliberadores que havia organitzat des de l'exterior.

JOSEP MARTÍ

Desgraciat en la família, escrigué, al seu fill separat d'ell, aquesta dedicatòria:

"Hijo, espantado de todo me refugio en ti. Tengo fe en el mejoramiento de la vida humana, en la vida futura, en la utilidad de la virtud, y en ti."

Orador i escriptor de frases lapidàries, té afirmacions que encara ens poden fer estremir, a nosaltres, catalans:

"Yo no soy un hombre que habla; yo soy un pueblo que se queja."

"Todo es gozo cuando se pelea por la luz del mundo."

"Perdura lo que el pueblo quiere."

"No hay más que un modo de perdurar, y es servir."

"La Patria es ara y no pedestal. A la Patria se la sirve, pero no se la toma para servirse de ella."

"El que tenga una Patria, que la honre, y el que no, que la conquiste."

Clama contra els "que quieren ir en coche a la libertad" i referint-se als afusellaments de patriotes diu:

"El árbol que da mejores frutos es el que tiene debajo un muerto."

I, finalment, es lamenta, el gran exiliat:

"Para mí la Patria no será nunca triunfo, sino agonía y deber."